

Az irgalmas samaritánus

Lectio: Lk 10,25-37

Textus: Lk 10,33-35

Kedves Testvéreim! A bibliaolvasás során azt hallottuk: **És, íme egy törvénytudó felkele, kísértvén őt.** (Lk 10,25). Ha csak arra figyelünk, hogy egy törvénytudó felkelt és Jézushoz ment, sőt még arra kíváncsi, hogy mit cselekedjen, hogy az örök életet elvehesse, akkor nagyon elcsodálkozunk és hajlamosak vagyunk arra gondolni, hogy milyen jó ez a törvénytudó.

Vajon mi hogyan jövünk ide Jézus Krisztushoz? Mert mindannyian eljöttünk a templomba, hogy Jézussal találkozzunk. Vajon fontos-e az nekünk, hogy életünk olyan legyen, hogy az örök életet elnyerjük. Vagy pedig csak jövünk, mert ez a szokás? Vagy jövünk, mert megszólnának az emberek, ha otthon maradnánk? Sokan erre is adnak, hogy mit mond a másik ember. De nem az a fontos, hogy mit mondanak az emberek, hanem, hogy mit mond Isten.

Sokszor nem alázatos szívvel közeledünk Hozzá. Bűnbánatra lenne szükségünk, de mi inkább úgy jövünk, mint ez a törvénytudó. Ő azért kelt fel és azért jött Jézushoz, hogy **kísértse Őt**. Vagyis, hogy megfogja akár a tanításában, vagy a viselkedésében.

Mi hogyan viselkedünk, amikor Jézushoz jövünk? Magunkat tartjuk nagynak, mint a törvénytudó? Ő azt gondolta: én ismerem a törvényt, annak minden betűjét, sőt annak minden magyarázatát is. A törvénytudó szentül hitte, hogy betartja a törvényt. Akkor még mit kell cselekednem, hogy az örök életet elnyerjem?

Te miképpen vélekedsz a magad életéről? Te is úgy gondolod, hogy mindent megteszel? Már csak az Istenen múlik, hogy az örök életet elnyerd? Te is úgy gondolod, hogy a te kegyességed megáll Isten előtt? Imádkozol-e eléggé? Elég

időt töltesz-e az Urral? Olvasod-e a Bibliát naponta? Keresed-e az ő akaratát? Megéled-e azt?

Törvénytudó módon élünk. Sokszor el vagyunk telve önmagunkkal és azt hisszük, úgy gondoljuk, hogy nagyon kevés hiányzik, hogy a mennybe jussunk...De nem a cselekedeteinkért, hanem Jézusért jutunk a mennybe. Azért, mert Ő érettünk és helyettünk megfizetett a Golgotán.

Jézus, amikor meghallja a törvénytudó kérdését, hogy mit cselekedjen, hogy az örök életet elnyerje, egy kérdést tesz fel neki: **mi van a törvényben megírva?**

Kapásból idézi a törvénytudó:

Szeresd az Urat - teljes szívedből,

- teljes lelkedből,
- minden erődből és
- teljes elmédből.

és

szeresd felebarátodat, mint te magadat.

Vagyis szeresd az Urat teljes valóddal, egész lényeddel. Ne csak fél szívvel, ne csak néha napján. Mindég és egészen!

És szeresd felebarátodat.

De ki az én felebarátom?

Jézus korában a felebarát a hittestvér volt, vagy a polgári világban az eszmetárs.

Ki az én felebarátom?

Jézus elmond egy történetet. Jeruzsálemből Jerikóba megy alá egy ember. 27 km-t kell megtennie az enyhén ereszkedő úton, de ez az út veszélyes és sziklás. Rablók szoktak tanyázni az út menti sziklák között és megtámadják a gyanútlan

utasokat. Így járt ez az ember is, akiről Jézus beszél. Azt mondja az Ige, hogy kifosztották, megsebesítették és vérbe fagyva ott hagyták az út porában.

Nem ismerős ez a történet? Ez a világ tele van rablókkal, támadókkal. Kifosztanak, megsebesítenek, ott hagynak az út porában, hogy elvérezzünk. Ezt teszi velünk a legnagyobb Rabló, a sátán. Megtámad, kifoszt, elveszi lelked békességét, szíved nyugalmát. Nincs már örömed semmiben sem. A pénzedben sem, mert ha nincs békességed, akkor mindhiába dolgozol éjjel-nappal. Növekedhet a bankbetéted, de ha szívednek nincs békessége, semmit nem ér. Amikor a nagy Gonosz kifoszt és megsebesít, akkor csak vérzik az ember. Csak sóhajtozni tud az édesanya és az édesapa is, és az ifjú is és mindnyájan ott vagyunk az út porában vérezve, már-már szinte elvérezve. De jön valaki... Nem a pap, vagy a lévita... Ők elkerülik. Mi is így viselkedünk sokszor...

De jött egy samaritánus... A pap és a lévita azért kerülte el, hogy nehogy tisztátalanná váljanak. Ők a törvény betűjéhez ragaszkodtak.

A samaritánus nem azt nézi, hogy az ott egy zsidó. Az nekem a legnagyobb ellenségem.

Ő is úton, volt, mint ez a bajbajutott ember

- Odaért.
- Meglátta.
- Lehajolt.
- Könyörületességre indult.
- Olajt, bort töltött a sebeibe, bekötözte.
- Bevitte a vendégfogadó házba.
- Két dénárt (két napszám) ad, hogy gondját viseljék.

Mindannyian úton vagyunk. Zsidók, samaritánusok. Reformátusok és más felekezetűek. Hogy viszonyulsz a más felekezetűekhez? Amikor odaérsz a bajba jutotthoz, meglátod-e? Könyörületességre indulsz-e? Segítesz-e rajta. Bekötözöd-e sebeit? Vigasztalod-e vérző szívét? Támogatod-e akár anyagiakkal is?

A samaritánus nem azt nézte, hogy milyen felekezetű, milyen párthoz tartozik. Amikor odaért, **látta** őt. Az a mi bajunk, hogy felszínesen látunk. Csak a

külsőt nézzük. A belső nem fontos nekünk. Mi sokszor csak a felszínt látjuk és nem tudunk a mélyre hatolni. A lényeg rejtve van előttünk.

A samaritánus éppen a lényegét látta, a lényegét ragadta meg. Nem zsidót látott a földön, hanem azt, hogy ott egy bajba jutott ember van. Segíteni kell! Különben mit ér az ő kegyessége?

Mit használ keresztyénségem, ha nem a szerint élek? – énekeljük.

A samaritánus könyörületességre indult. Nem ment el mellette, mint a pap és a lévita, hanem megkönyörült rajta. Miből állt ez? Nagy-nagy alázatból! Odahajol a föld porába a vérben fekvő emberhez. És segített rajta.

Ki az én felebarátom?

Aki könyörül!

Ki az én felebarátom?

Jézus Krisztus, aki könyörült rajtam, rajtunk. Földig hajolt, lejött a mennyei dicsőségéből, hogy rajtunk segítsen, hogy megváltson bennünket a kárhozattól. Életét áldozta a kereszten és megmentett az örök haláltól.

Ki az én felebarátom?...

Ámen.

Biharszentjános, 2016.07.03.

Csomay Árpád.